

4

Sóc força observadora. Vaig fixar-me, per exemple, que el Marcel solia respondre els missatges de quatre a cinc de la tarda els dilluns, dimecres i divendres. Molt de tant en tant escrivia al matí. Però mai en dimarts, dijous ni caps de setmana. Vaig pensar que m'escrivia des de la feina i que potser no li estava permès fer anar l'ordinador per a assumptes personals; per això sempre feia missatges tan curts, per no posar-se en cap embolic.

Quan coneixes una persona per Internet, tot allò que no saps t'ho imagines. Per això sempre t'equivoques.

Potser si n'hagués parlat amb algú, m'haurien ajudat a veure-ho clar, a adonar-me que tot allò era una bogeria. Però la meva única amiga era la Sandra i no passàvem per un bon

moment. A mi em semblava que ella estava estranya des que havia començat a sortir amb aquell noi universitari, com si ell l'estigués fent canviar. O potser em feien una mica d'enveja. El cas és que no vaig dir res a ningú.

Dos dies després que li enviés la foto, el Marcel me'n va demanar una altra. Vaig ser molt dura amb ell:

No te n'enviaré cap més fins que me n'enviïs una de teva.

Va funcionar. Quan vaig rebre un correu electrònic amb un document adjunt, se'm van disparar els batecs del cor. La mare corria per la cuina, però vaig obrir-lo igualment. No podia esperar-me ni un segon. Al davant, el treball de literatura. Al darrere, a punt per amagar-la si la mare s'apropava massa, la foto que em delia per mirar.

Me l'havia imaginat tantes vegades que vaig obrir la foto amb tanta por com neguit. I si no era com jo em pensava? I si era horrorós?

Durant uns segons, crec que em vaig oblidar de respirar. De vegades la vida s'atura. Només

uns segons sense cap mena de moviment. És com si el món emmudís per subratllar allò que de debò és important. Després, tot torna a sonar amb més força. El meu cor com un timbal. Pom, pom; pom, pom.

A la pantalla, un noi de cos sencer, vestit com si anés a practicar judo: pantalons blancs, camisa blanca, cinturó negre. No en sabia res, d'arts marcial, però vaig endevinar que aquell color del cinturó volia dir que tenia nivell. Era prim, tenia els cabells foscos una mica rinxolats i els ulls... —vaig engrandir la imatge— potser blaus o potser verds. Semblava alt. Somreia. Feia cara de bona persona. Al darrere seu, s'hi veien les instal·lacions d'un gimnàs.

Vaig respondre:

Fas judo?

La resposta aquest cop va arribar de seguida —eren tres quarts de cinc— i em va fer somriure:

Taekwondo. Saps què és?

Si fa no fa. Ets cinturó negre... o només estava brut?

Hahahaha! Molt bo! Cinturó negre. Primer Dan.

Què és això de Dan?

Un nivell. Vol dir que sóc bo.

M'hauràs d'explicar què has fet per aconseguir-lo, d'acord? Potser quan ens veiem?

Vaig escriure aquesta frase sense pensar. De vegades, tothom fa alguna bestiesa. Fins i tot la gent més assenyada (o que es pensa que ho és). Fins i tot la setciències de la classe. Hi havia pensat molt, és clar. Volia tenir-lo al davant, mirar-lo i que em mirés. Des d'abans de la foto. M'hauria estat igual que fos lleig. Però ara que sabia com era, encara més. Esperava que ho digués ell primer, però com que no ho va fer, vaig tirar pel dret. Jo també sóc ben boja, de vegades. I abans que tingués temps de respondre'm, vaig pensar que hi havia un parell de coses que volia dir-li.

Escolta, m'agrades molt. Vull dir que la teva foto m'ha agradat molt i m'ha acabat de decidir. Ja sé que per correu electrònic no pots escriure gaire i, a més, no és manera. No trobes que si quedéssim per prendre alguna cosa podríem parlar de tot? És un mètode encara més antic que escriure'ns! No et fa il·lusió? Va, digues quan i on!

Vaig prémer «Envia», i només de fer-ho, vaig començar a penedir-me d'haver estat tan directa. No us passa que de vegades un sisè sentit, diguem-ne intuïció, us avisa que les coses no aniran bé?

Doncs jo vaig sentir el meu sisè sentit emetent tocs d'alarma a volum màxim.

Ning, tens un correu sense llegir.

Tant se val la foto. Jo el que vull saber és si t'agrada per dins. L'important no es veu amb els ulls, ho sabies? De tu m'agrada molt més el que no es veu, el que hi ha dins. I això que em sembles superguapa.

No m'esperava aquella resposta. Era com

si no hagués llegit res del que jo li havia escrit. Pitjor: era com si tirés pilotes fora. Vaig contestar:

És clar que m'agrades per dins, però per fora també. Has llegit els meus dos correus anteriors? Vols quedar o no?

Sóc una impacient, ja ho sé. La mare ja m'ho diu: «Algun dia, les teves presses et donaran algun disgust, Xènia. Has d'aprendre que no es pot voler tot per ara mateix, filla».

Tot i ara mateix. Per què esperar? Aquesta és la meva filosofia de la vida. Està clar que no era la del Marcel.

La seva resposta va ser com un gerro d'aigua freda:

No. Encara no. Algun dia t'ho explicaré.

Dec ser una bleda, però aquell missatge em va fer venir ganes de plorar. El Marcel no em volia conèixer, no compartia la meva urgència, no sentia el mateix que jo. Vaig comprendre que m'havia equivocat, que havia fet el ridícul.

La meva resposta:

Ja ho entenc, no et preocupis. Em pensava que t'agradava com tu m'agrades a mi, però ja veig que he anat massa de pressa. No passa res. Ho sento, no et volia fer sentir malament. M'ha agradat molt conèixer-te, Marcel López. Ja et deixo tranquil. Un petó.

Envia. Enviant missatge. Missatge enviat.
El cor a mil per hora.
Vaig comptar els segons. En van ser catorze.

Espera. Si us plau, espera.

Cinc paraules que no volien dir res. O sí? Què havia d'esperar? Eren les cinc. Alguna cosa em deia que ja no tornaria a rebre cap més correu del Marcel fins l'endemà.

Aquest cop em vaig equivocar. A quarts de set va entrar un missatge nou. Un de llarg, que no semblava d'ell.

Xènia, no t'escric aquest correu per pregar-te res. No n'hi tinc, de traça, per pregar.

Però vull que sàpigues que en aquests darrers dies has estat molt important per a mi. El més important de tota la meva vida, de fet. A mi també m'agrades molt, i dir-ho d'aquesta manera em penso que és quedar-me bastant curt. Mai no havia sentit res semblant. Diria que m'he enamorat de tu, i tot plegat és molt sorprenent. Vaig imprimir la teva foto i la tinc penjada en un suro al costat del meu llit. Penso en tu des que em llevo fins que me'n vaig a dormir. Desitjo conèixer-te, però ara m'és impossible. T'estimo. Uf, és estrany escriure-ho. Però és la veritat. Volia que ho sabessis. Ara, si vols desaparèixer de la meva vida, ho pots fer igualment. Jo et recordaré semp

El missatge acabava així. De cop, a mig escriure una paraula. Com si s'hagués enviat per error.

Em vaig esperar una mica, a veure si n'entrava un altre, però no. Mitja hora després, li vaig escriure jo.

No penso desaparèixer de la teva vida. Però hi ha un munt de coses que no entenc i que

voldria preguntar-te. Tant se val, deu ser que m'agraden els païos misteriosos. Com Salinger, recordes?

No va tornar a respondre aquella tarda —era dimecres—, ni l'endemà, ni divendres. Ni durant el cap de setmana.

No sé quantes vegades vaig consultar el correu aquells dies, ni quantes vaig haver de sentir de boca de la mare la mateixa maleïda pregunta: «Es pot saber què redimonis et passa, nina?».

No, no es podia saber. La mare no ho hauria entès.

Això era el que em passava: trobava a faltar el Marcel més que mai a ningú. Em sentia ridícula per estar penjada d'un fantasma. Em feia por que pogués desaparèixer per sempre de la meva vida. No entenia quin era el seu problema, però estava clar que en tenia algun i jo em moria de ganes d'ajudar-lo. No podia fer res per estalviar-me allò que m'estava passant. Només podia esperar i esperar i esperar.

Esperar. Vet aquí la paraula que més odio de totes les del diccionari.